

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 11

ในระยะหลังนี้เชษฐภักดิ์มีอาการผิดปกติอย่างผิดสังเกต แม้แต่สายชลก็คิดอย่างนั้น เธอใช้เวลาเกือบทั้งวันอยู่กับเขา ติดตามไปดูเขาทำงานทั้งในไร่ ในสวนผลไม้ รวมถึงบรรดาปศุสัตว์ต่างๆ ซึ่งมีโรงเลี้ยงอยู่ใกล้ๆ ตัวบ้าน เขาสอนเธออยู่ตลอดเวลา สลับกับการขอคำปรึกษาเป็นระยะ นอกเหนือจากการพูดคุยเรื่อยเปื่อยซึ่งสายชลไม่เคยคิดว่า “พี่ชาย” ที่เคยแข็งแกร่งหวัดหืดเจ้าอารมณ์ จะทำได้เช่นนั้น

อัญชลีกลับไม่ได้เข้ามาสอดแทรกยุ่งเกี่ยว ผิดกับเมื่อตอนแรกๆ ที่พอสายชลเข้าใกล้เชษฐภักดิ์ พุดคุยหัวเราะกัน ฝ่ายนั้นจะต้องมีปฏิกิริยาป็นิ่งติดตามด้วยคำพูดประชดประชันไร้สาระ

ในบัดนี้อัญชลีกลับมิให้แต่รอยยิ้ม “เชษฐภักดิ์ถามหาชโลยู่แน่” อะไรในทำนองนี้

แม้แต่ชไมพรยังออกปาก

“หมูนี่พี่เชษฐภักดิ์ดีจังนะ ผิดกับแต่ก่อนมากมาย”

สายชล ออกความเห็น “คงเป็นเพราะพี่อัญทำตัวดีขึ้นกระมัง หมูนี่ไม่มีฤทธิ์เดชเลย เปลี่ยนไปเป็นคนละคน”

ชไมพรพยักหน้า “ฝ่ายนี้ก็ผิดไปอย่างน่าแปลกใจเหมือนกัน... อย่างที่ชลบอกนั่นแหละ ไม่มีฤทธิ์เดชเหมือนก่อน”

“เขาคงเข้าใจกันแล้วกระมัง”

ชไมพรกลับพุดว่า “พี่ไม่คิดอย่างนั้นนะ ไม่เห็นเคยอ้ออ้อกันเลย เขาไม่สนใจกันด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายจะไปทำอะไรอยู่ที่ไหน”

สายชลยกไหล่อย่างจนใจ

“ถึงอย่างไรพี่เชษฐภักดิ์ขึ้น ดูแจ่มใสสบายอกสบายใจขึ้นมาก ไม่หงุดหงิดขี้โมโหเหมือนเมื่อก่อน”

“นั่นซิ แต่ก็อาจจะเป็นเพราะชลก็ได้นะ พี่เชษฐดีใจที่ชลจะอยู่ช่วยกันทำไร่ ตาก็เหมือนกัน”

“แต่ว่าเรื่องนี้ชลยังไม่ได้ตัดสินใจนะคะ” เธอรีบออกตัว “ชลตามพี่เชษฐไปอย่างนั้นเอง เพราะว่าชลไม่มีอะไรจะทำ แต่ยังไม่ตัดสินใจสักหน่อยว่าจะปักหลักทำไร่”

“ชลยังคิดจะกลับกรุงเทพฯ อยู่ละซี”

พุดถึงกรุงเทพฯ ี่ไร เธอก็อดหม่นหมองไม่ได้

“ไม่รู้ซีคะ... แต่ว่าชลไม่มีใครที่นี่ ชลหมายถึง...คนที่ทำให้ชลอยากอยู่กับที่ ไม่คิดดิ้นรนไปที่ไหน... พี่ไม่เข้าใจไหมคะ”

“เข้าใจซี ทำไมพี่จะไม่เข้าใจ...” พี่สาวยิ้มกว้าง สีหน้าอึมอึม

นั่นซี ทำไมชไมพรจะไม่เข้าใจ ก็เธอพบแล้วนี่ คนที่จะทำให้เธออยากอยู่กับที่ ไม่คิดดิ้นรนไปที่ไหน แบบที่สายชลพุดถึง.....

สายชลยืนอยู่ข้างเชษฐภักดิ์ มองดูบรรดาคนงานทำงานอยู่ไม่ไกลออกไป เธอหลบอยู่ใต้ร่มไม้ท่ามกลางแสงแดดแผดจ้า

ผิวหน้าของเชษฐภักดิ์แดงจนคล้ายเกรียม เหงื่อไหลเป็นทาง เขาเพิ่งจะหลบเข้าร่มมาหาเธอ

เมื่อมีโอกาสได้ตามเขามาดูงาน สายชลเพิ่งจะได้ตระหนักว่า “พี่ชาย” ต้องทำงานหนักขนาดไหน จริงละ เขาเป็นผู้ออกคำสั่ง แต่บ่อยครั้งที่ต้องลงมือด้วยตัวเอง หากว่าเครื่องจักรเครื่องมือขัดข้อง เขาก็เป็นผู้แก้ไข ไม่ว่าจะมีปัญหาอะไรดูเหมือนไม่มีใครทำได้ดีกว่าตัวเขาเอง

“พี่กำลังคิดจะถากถางพื้นที่ทางด้านโน้น” เขาชี้มือไปทางหนึ่ง เมื่อมองตามก็ได้เห็นพื้นที่เป็นแนวยาวเขียวครึ้ม “ไปสำรวจดูนานแล้ว ที่ดินอุดมสมบูรณ์ พี่คิดจะทำไร่แครอท ชลคิดว่าเป็นยังไง”

“ก็ดีนี่คะ พี่เชษฐอย่าถามหนูดีกว่า หนูคงจะตอบอะไรไม่ได้ หนูยังไม่รู้เรื่องอะไรเลย เช่นว่าปลูกยากไหม ตลาดเป็นอย่างไร ปลูกแล้วจะขายได้หรือไม่”

“ก็ต้องขายได้ซี ตอนนี้อยู่ปลูกกันน้อยแต่จะเริ่มเป็นที่ต้องการ มีคนถามหาอยู่เรื่อยๆ ส่วนเรื่องวิธีการปลูกและบำรุงรักษา เราจะต้องศึกษาดู”

“พี่เชษฐอยากทำก็ทำซีคะ พี่เชษฐเป็นผู้นำ หนูตามได้ก็จะพยายามตาม”

“ต้องพยายามเชียวหรือ” ไบหน้าคมที่ร้านแดดลมถามยิ้ม ๆ

สายชลหัวเราะ “ตอนนี้ก็ต้องพยายามก่อนซีคะ”

“ก็ย้งดี”

รถปิกอัพคันเดิมแล่นเข้ามาในทิศทาง เห็นฝุ่นคลุ้ง มาแต่ไกล ครู่หนึ่งก็แล่นมาจอด ชไมพรและอัญชลีก้าวลงมาแล้วเดินแกมวิ่งเข้ามาหา สายชลเห็น “คนขับ” เปิดประตูลงมายืนหน้าขีรมอยู่ข้างรถ

“ไปไหนกันมา” เซษฐ์ถาม

ชไมพรตอบว่า “เราจะไปดูน้ำตกสายสวาทกัน เห็นชลบ่น นานแล้วว่าอยากจะไป ก็เลยแวะมารับ”

“จะไปกับไต่ยังไง ทางเปลี่ยวรก แล้วก็อันตรายออกอย่างนั้น ไม่มีใครขึ้นไปนานแล้ว อาจจะมีสัตว์ร้าย ไม่ก็พวกโจรหลบซ่อนอยู่ และถ้าเดินไม่ดีอาจจะตกหุบเหวลงไปเมื่อไหร่ก็ได้”

“เราไปกับไต่ก็แล้วกัน” น้ำเสียงของอัญชลิแจ่มใส แม้แฝงไว้ซึ่งความรู้สึกถือดีประชดประชันที่เธอมีต่อสามี เธอจงใจพูดต่อไปว่า “เรามีคนเก่ง นำทางทั้งคน เขาไม่ปล่อยให้เราเป็นอะไรหรอก” เธอหันมาหาสายชล “จริงไหมจะสายชล”

สายชลมอง “คนเก่ง” เขาผู้นั้นกลับหันไปในทิศทางอื่นราวกับไม่สนใจต่อสิ่งใด ท่าที่หมางเมินเช่นนั้นทำให้เธออดรู้สึกใจหายไม่ได้

เซษฐ์มองภรรยาขีริ่มๆ

ชไมพรถามน้องสาวว่า “ชล จะไปด้วยกันไหม”

เซษฐ์ ขัดขีริ่มๆ “จะเบียดกันเข้าไปไต่ยังไง นั่งสามคนก็เต็มรถแล้ว”

“ชลไม่ไปดีกว่า พี่ไม่ไปเถอะ”

“อ้าว ก็ชลเคยบ่นหนักบ่นหนาว่าอยากจะไป ยอดก็เลยไปสำรวจเส้นทางเรียบร้อยแล้ว”

น้ำตก “สายสวาท” เป็นน้ำตกเล็กๆ ในบริเวณหุบเขาซึ่งมีทางขึ้นและเนื้อที่ส่วนหนึ่งอยู่ในอาณาบริเวณปลายไร่ด้านหนึ่ง สายชลเคยไปที่นั่นกับตาเมื่อเธอยังเป็นเด็กและต่ายยังมีเรี่ยวมีแรง แต่ต่อมาถูกปล่อยให้กรำง ทั้งยังเต็มไปด้วยชะง่อนหินและหุบเหวอันตราย เจ้าของไร่จึงไม่ได้ให้ความสนใจ และยังคอยห้ามปรามหากจะมีใครขึ้นไป มันจึงเป็นเสมือนดินแดนต้องห้ามที่มิมีทิวทัศน์ธรรมชาติงดงาม

ในยามว่าง เจียบเหงา และเบื่อหน่าย สายชลพูดหลายครั้งว่าอยากจะขึ้นไปเที่ยวชมดู แต่เซษฐ์ห้ามไว้

“มันเปลี่ยวและอันตราย รอไว้พี่ว่างแล้วจะพาไป”

แต่รอมานาน เซษฐ์ก็ยังไม่มีท่าทีจะทำตามที่พูด

สายชลน่าจะตื่นเต็นยินดี กลับเฉยเมยอย่างไม่สนใจ

“ชลยังไม่อยากไปตอนนี้คะ”

“งั้นก็ตามใจ” ชไมพรพยักหน้า “พี่ไปละนะ”

แล้วร่างทั้งสองก็เดินกลับไปขึ้นรถ

สายชลมองตาม เห็นคนขับรถหันมามองด้วยสีหน้าที่ขีริ่มเฉยอยู่เหมือนเดิม แล้วไม่ช้ารถคันนั้นก็แล่นจากไป

“วันหลังพี่จะพาไปเอง” เซษฐ์ปลอบ

สายชลรู้ว่าเซษฐ์จะต้องไม่พอใจหากเธอไปด้วย เธอไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร เซษฐ์จึงจะต้องโกรธซึ่งบึงปึงหากเธอเข้าใกล้ยอด ก็ที่ชไมพรและอัญชลิภรรยาของเขาเองแท้ๆ ซึ่งมีท่าทีสนิทสนมกับยอด เขากลับไม่พูดอะไรแม้สักคำ

สายชลคาดเดาว่าเป็นเพราะกรณีนายมุง เซษฐ์โกรธจนลงมือกับคนงานผู้นั้นรุนแรงและให้ออกจากงานไปเพราะเธอ เพราะเหตุนี้ กระมังเซษฐ์จึงมีอคติต่อเธอ หากว่าจะเข้าใกล้ใครอีก

และยอดก็ไม่ใช่เป็นเพียงคนงานหยาบกรำงทั่วไป แต่ดูเหมือนจะมีอะไรที่พิเศษกว่านั้น

“อะไร” ที่สายชลรู้สึก และเซษฐ์ ชไมพรกับอัญชลิก็ “รู้สึกด้วย”

เสียงค้อนตอกไม้ดังเป็นระยะ สายชลรู้ว่าใครทำงานอยู่ตรงนั้น ยอดซ่อมรั้วกันสัตว์มาตั้งแต่บ่าย มันมีบางแห่งที่ชำรุด

เธอเห็นชไมพรเดินลงไป “คุมงาน” อยู่พักหนึ่งพร้อมกับเหยือกน้ำมะนาวเย็นเฉียบและสีหน้าที่แจ่มใส ต่อมาอีกครู่หนึ่งอัญชลิซึ่ง “บังเอิญ” เดินผ่านไปก็หยุดพูดคุ้ยอยู่นาน

สายชลแอบถอนใจ กระจิกรุ่น ผู้ชายยากไร้คนหนึ่งซึ่งเธอรับมาจากข้างทางด้วยความเวทนาสงสาร จึงทำให้ใครต่อใครเป็นไปได้ถึงเพียงนี้ พี่สาวของเธอ พี่สะใภ้แล้วยังบรรดาสาวๆ ในไร่ ยังดีที่ยอดได้แต่เคร่งขีริ่มเจียบเฉย ถ้าเขาเจ้าชู้ตอบสนอง สังคมเล็กๆ นี้คงจะวุ่นวายหาความสงบไม่ได้

ก็แล้วเธอเล่า สายชลอดรู้สึกอึดอัดไม่ได้ เธอเติบโตขึ้นในกรุงเทพฯ ถูกแวดล้อมด้วยเพื่อนๆ ที่มีฐานะร่ำรวย มีการศึกษาและวงสังคมกว้างขวาง แต่ก็ยังอดหวั่นไหวไม่ได้

เธอมักจะเห็นใบหน้าคมเข้ม ประกายดาวาววามปรากฏขึ้นในมโนสำนึก ก่อให้เกิดความรู้สึกเคลิบเคลิ้มประหลาดก่อนที่เธอจะพยายามลบมันออกไป ก็เขาเป็นใครกันเล่า... เขามีสิ่งใดคู่ควรให้นึกถึง... หรือให้หวั่นไหว...

เธอจะไม่เป็นเช่นคนอื่น ๆ

แม้กระนั้นสายชลยังอดรู้สึกผิดปรกติไม่ได้ เมื่อพาดตาเดินเล่นผ่าน
ร่างสูงไป เธอทอดแขนชายชรา พาเดินตัดสนามหญ้าผ่านเข้าไปใกล้
ปากก็พูดคุยตามประสาตาหลาน

เสียงค้อนหยดลง เธอเหลือบตามอง เห็นดวงตาคมเข้มมอง
ตรงมา สีหน้าเขากลับขริมเฉย

ตาสบตา เธอพยักหน้าให้เป็นเชิงทักทาย
ฝ่ายนั้นหันกลับทำงานต่อเหมือนไม่ยินดียินร้าย

สายชลอดรู้สึกใจวูบไม่ได้ หลายวันมาแล้วนับแต่วันที่เขาได้
ช่วยเธอไว้จากนายมุง เธอแทบไม่ได้พูดกับเขาเลย เธอตามเซษฐีไป
ดูงานในไร่ ไม่ก็บริเวณเลี้ยงสัตว์ ขณะที่ยอดดอยผู้ฝึกงานและรับใช้ชไมพร
กับอัญชลีที่นี้ เธอเพียงแต่แอบมองเขาอยู่ในที่ใดที่หนึ่ง หากแต่
เมื่อใดเผชิญพบกัน สีหน้าและสายตาที่ต่างก็ส่งให้กันกลับเฉยเมยห่าง
เหิน

หรือว่าเขารู้สึกเช่นนั้นจริง ๆ
ส่งตาพักผ่อนแล้วเธอลังเลอยู่นานจึงเดินกลับมา
“เป็นยังไงบ้างยอด ขยันจังเลยนะ”

อีกฝ่ายกลับสนใจอยู่แต่กับงานตรงหน้า ใบหน้าที่เปียกเหงื่อ
เฉยเมยราวไร้ความรู้สึก เธอมองอย่างแปลกใจ

“ไม่พอใจอะไร โกรธฉันเรื่องอะไรหรือเปล่า”
“เปล่าครับ”

“แต่ท่าทางยอดบอกอย่างนั้นนี่” เธอตามต่อแยะ

เขาได้แต่ทำงานต่ออย่างสม่ำเสมอ เสื่อยึดสีเข้มเปียกเหงื่อจน
แนบเนื้อ มัดกล้ามเนื้อไม่ได้ใหญ่โตเหมือนอย่างเซษฐี แต่ว่าดูแน่นหนา
แข็งแกร่ง

สายชลถอนใจ “ช่างเถอะ ฉันไม่กวนใจยอดก็ได้...”

เธอหมุนตัวจะปลีกตัวจาก เสียงทุ่ม ๆ กลับเรียกไว้
“คุณไม่ได้กวนใจ”

เธอหันกลับมา เห็นใบหน้าขริมหันกลับไปทำงานตามเดิม

“ฉันอยากจะรู้ใจยอดจริง เธอเฉยเสียจนเดาใจไม่ได้”

“หากคุณเดาได้ คุณจะตกใจ”

เสียงทุ่มพูดเรียบเรื่อยราวไร้อารมณ์ คนฟังเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ
รู้สึกอารมณ์ดีขึ้นโดยไม่มีเหตุผล

“มันเป็นยังไงหรือ”

ฝ่ายนั้นเงยบ

“ดี...หรือว่าร้าย..?”

“ผมไม่ร้ายกับคุณสายชล” น้ำเสียงทุ่มมั่นคงชัดเจน ใบหน้า
ของคนพูดยังขริมเฉย เธออับจนที่จะหาคำพูดมาตอบโต้

“ถึงอย่างไรก็ขอใจ”

เธอมองเขาทำงานเหมือนเป็นหุ่นยนต์ที่ไร้ความรู้สึก

“แล้วยอดยังคิดจะตามหาภรรยาอยู่หรือเปล่า”

“คิด” คำตอบสั้นแต่ว่าหนักแน่น

คนฟังนิ่งไป เขาหันมา

“ผมบอกแล้วว่ายังไง ๆ ก็ต้องหาให้พบ”

“แต่อยู่ที่นี้ก็สบายดีไม่ใช่หรือ”

เขาเงยบ

“หรือว่าไม่สบาย”

“ไม่ใช่”

สายชลถอนใจ “ยอดพูดยากอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรหรือเปล่านั้น
หรือว่าจะเป็นเฉพาะกับฉัน”

“ทำไมคุณถามอย่างนั้น”

“ไม่รู้ซี” สายชลกลับหลบตามองพื้น “เพียงแต่ฉันรู้สึกว่ายอด
เปลี่ยนไป ไม่เหมือนยอดคนเก่าที่เคย... เป็นเพื่อนฉัน”

เขาหันกลับไป สายชลรู้สึกโล่งใจที่นัยน์ตาคู่นั้นละไปเสียได้

“ไม่ว่าผมจะเคยเป็นอะไรสำหรับคุณสายชล ผมยังเหมือนเดิม
ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง”

คำพูดง่าย ๆ น้ำเสียงซื่อ ๆ ที่มั่นคงจริงจัง ทำให้เธอหวั่นไหวได้
ยังไงกันนะ สายชลพบคนมามาก ที่เคยพรั้งคำเกี่ยวพาก็ไม่ใช่บ่อย
แต่ไม่มีใครทำให้เธอหวั่นไหวได้เหมือนชายผู้นี้

“คุณต่างหาก ที่ไม่เหมือนเดิม”

“ฉันหรือ...” สีหน้าเธอกลับขริมลง กลับมาเป็นสายชลที่กีดกัน
ความรู้สึกให้อยู่ในลู่ทางที่เหมาะสม ลู่ทางที่ไม่ยอมรับชายหนุ่มผู้นี้
เข้าไว้ด้วย

“จริงซี ฉันอาจจะเปลี่ยน... แต่ก็เป็นไปในทางที่ฉันคิดว่าควร
จะเป็น” เสียงพูดอ่อน เธออยากให้เขาเข้าใจแต่ว่านึกหาคำพูดไม่ได้

เธอเดินเลี้ยวจากไป

ทิ้งให้อีกฝ่ายมองตามอย่างหม่นหมองตัดพ้อ.....